

der hidtil kræves Ed, paalægges der den paagældende en ikke edelig Bekræftelse af sine Forpligtelser. Udvalget har kun ment, at Formen ikke nødvendigvis maatte være den, Lovforslaget har valgt, nemlig et Løfte paa Ære og Samvittighed. Der er en anden Form, som ogsaa er meget brugt i vor Lovgivning, nemlig „paa Tro og Love“, og Udvalget har ment, at det maatte henstilles til den paagældende Myndighed, hvilken af disse Former den vilde anvende.

En Undtagelse fra Lovforslagets Hovedregel er der allerede, som det foreligger med Hensyn til de i Grundloven foreskrevne Eder, som gaa ud paa Grundlovens Overholdelse. Om en Forandring i eller Afskaffelse af disse Eder kan der jo kun træffes Bestemmelser ved en Grundlovsforandring. De ere altsaa med Rette her undtagne. Naar Lovforslaget derimod tillige siger, at for saa vidt disse Løfter ikke blot gaa ud paa Grundlovens Overholdelse, men, som for Embedsmænd, tillige paa deres Embedsforpligtelsers Efterkommelse, er det ikke efter Grundloven nødvendigt, at dette sidste ogsaa optages under den edelige Bekræftelse, og det stod derfor fuldstændig frit at sige, at med Hensyn til denne Del af deres Forpligtelse skal det fremtidig gaa efter Lovforslagets Regel, at det bliver en ikke edelig Bekræftelse. Det vilde imidlertid være en Dobbeltthed, som kunde give praktiske Ulemper, og vi have derfor ment heller ikke i den Henseende at burde fravige Lovforslaget uden for saa vidt, som det ogsaa der maatte overlades til Myndighedens Valg, om den vilde bruge den samlede Bekræftelse under Eden eller opløse Løftet i de to Bekræftelser, den edelige og den ikke-edelige. Det er et rent praktisk Hensyn, som man kan overlade Myndighederne at iagttage.

Med Hensyn til den anden Undtagelse har der i Udvalget været noget delte Meninger, skønt dette ikke har ført til nogen Ændring fra nogen Del af Udvalgets Side i Henseende til det Ændringsforslag, vi stille. Jeg sigter her til de Løfteeder, som skulle anvendes efter den nye Ordning af Retsplejen, som blev vedtagen i forrige Samling, og som i noget forandret Skikkelse ogsaa er Genstand for Behandling i indeværende Samling. Her er jo navnlig det Punkt af Betydning, at Løfteeden er bevaret for Nævninger — der er derfra kun gjort den Undtagelse, som Hensynet til Trosfriheden maa medføre paa dette Omraade, som for de andre Eder, der

ikke vedkomme denne Sag. Det er Forudsætningen, at disse Bestemmelser skulle træde i Kraft, naar Loven om Retsplejens Ordning træder i Kraft. Idet jeg omtaler den Meningsforskel, der har været i Udvalget, skal jeg ikke indlade mig paa en Drøftelse af Spørgsmaalet om Nævningeedens Heldighed eller Ikke-Heldighed. Det er jo drøftet, jeg vil ikke sige for et andet Forum, men ved Behandlingen af Retsplejeloven, som har strakt sig gennem en Række af Samlinger, og under hvilken hele Edsspørgsmaalet har været Genstand for meget indgaaende Drøftelser med Regler og Undtagelser, Drøftelser, som endelig fandt deres Afslutning i en mere eller mindre heldig Overenskomst om at blive indenfor den Ordning, som nu for Nævningeedens Vedkommende er vedtagen. En nærmere Realitetsdrøftelse af disse Bestemmelers Godhed eller Rigtighed skal jeg ikke indlade mig paa. Naar Flertallet af Udvalget har ment, at den Ordning af Løfteeder, som er truffen i den nye Retsplejeordning, ikke skal berøres af det her foreliggende Lovforslag, skyldes det nærmest et formelt Hensyn, nemlig, at det ikke vilde stemme med god legislativ Orden, om man vilde vedtage Forandring i dette Lovforslag paa anden Maade end ved et Lovforslag om Forandring i Retsplejeordningen, som kan komme før eller senere, og som saa efter den Praksis, der bruges, tillige vilde indeholde en Bemyndigelse for Ministeriet til at lade den forandrede Lov optrykke som ny Lov, hvorved man vedblivende havde den gode Ordning at have alle Regler om Retsplejen i een Lov. Det vilde derimod bringe Forstyrrelse til Veje, om man i en Lov, som ikke særlig omhandler Retsplejens Ordning, vilde indføre Bestemmelser, som kunde eller maatte antages at gribe forandrende ind i, hvad der blev vedtaget i Loven om Retsplejens Ordning. Det vilde være en i praktisk Henseende uheldig Ordning, og særlig uheldig, hvis der, uden at Sagen berørtes i Lovforslaget, opstod Tvivl om, hvilke af Reglerne der skulde gælde, Reglerne i Loven om Retsplejens Ordning eller Reglerne i denne Lov, som ikke omhandler særlig Retsplejen, men som indeholder nogle fra den forskellige Regler. Det vil jo blive i højeste Grad uheldigt for de Myndigheder, som skulde bringe Retsplejeloven i Anvendelse, om der skulde rejses Tvivl der. Og der vilde kunne rejses Tvivl paa mange Punkter, Tvivl, der vil kunne løses paa forskellige Maade. Det er derfor i alle Maa-